

ADOLPHE MONTICELLI

leven van Monticelli, die een trouw bezoeker van de opera was en thuis gekomen de inspiratie vond om zijn talrijke Faust-scènes op het doek vast te leggen. Maar dit was bij gebrek aan beter, of liever een bewijs van aanpassingsvermogen van iemand die feitelijk in een anderen tijd thuis hoort.

Hierboven noemde ik reeds de veelzijdigheid der voorstellingen op Monticelli's schilderijen. De talloze park- en boschscènes, illustraties vaak bij den *Decamerone*, reminiscenties aan theater-opvoeringen of moderne interpretaties van Watteau — waarom men den schilder een Impressionistischen Watteau zou kunnen noemen — werden het eerst onder de kenners bekend en bij een aanvankelijk klein publiek populair. Zooals dit vaak gebeurt in den tegenwoordigen tijd, is op het enthousiasme over dergelijke voorstellingen een reactie gekomen en zoo is deze categorie bij de kunstkeners veelal in discredit gekomen. Ik geloof dat wij behalve met de bekende zucht tot contramine en den angst voor al wat populair dreigt te worden, met een typisch Noordelijke mentaliteit te doen hebben, welke men te uitsluitend in Duitschland pleegt te zoeken. Evenmin als de Duitschers zijn de Franschen Zuiderlingen, al staan zij tegenover het Zuiden vaak meer begrijpend. Maar een volbloed Spanjaard of Italiaan is in de oogen van den gemiddelden Parijzenaar toch niet „comme

A. Monticelli, *Landschap in tegenlicht, met waschvrouwen*, ± 1875. Verzameling P. Ripert, Marseille